

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

B-dul Primăverii nr. 22, sector 1, București, Tel: 0213143400 int.3000, Email: drparlament@gov.ro

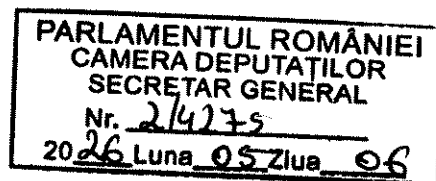
Nr. 5226/2026

05-05-2026

Rep. Leg. in John

Către: **DOAMNA IOANA BRÂN - VOINEA**
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 29 aprilie 2026

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

- ✓ 1. Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu - Șișești” și a sistemului de cercetare - dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare (Bp. 85/2026, Plx. 311/2026);
- P/O ✓ 2. Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe (Bp. 762/2025, Plx. 250/2026);
- P/O ✓ 3. Proiectul de Lege pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică și pentru modificarea art.4 din Legea nr.183/2024 privind statutul personalului de cercetare, dezvoltare și inovare (Bp. 352/2025, Plx. 438/2025);
4. Propunerea legislativă pentru modificarea art. 6 alin. (1) lit. s) din Legea vânătoriei și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 (Bp. 187/2025, Plx. 370/2025);
5. Proiectul de Lege pentru completarea Legii - cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice (Bp. 609/2025, Plx. 246/2026);
6. Propunerea legislativă pentru completarea Ordonanței de urgență nr. 57/2019 privind Codul administrativ (Plx. 167/2026);
7. Proiectul de Lege pentru completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal (Bp. 543/2023, Plx. 784/2023);
8. Propunerea legislativă privind instituirea contribuției asupra veniturilor din intermediere digitală realizate pe teritoriul României, (Bp. 722/2025, Plx. 275/2026);
9. Propunerea legislativă pentru modificarea Legii nr. 70/2015 pentru întărirea disciplinei financiare privind operațiunile de încasări și plăți în numerar și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.193/2002 privind introducerea sistemelor moderne de plată (Bp. 594/2025, Plx. 110/2026);
10. Propunerea legislativă pentru completarea articolului 4 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică (Bp. 696/2025, Plx. 233/2026);
11. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2021 privind aprobarea metodelor de intervenție imediată pentru prevenirea și combaterea atacurilor exemplarelor de urs brun asupra persoanelor și bunurilor acestora, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative (Bp. 306/2025, Plx. 487/2025);

12. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public (**Bp. 591/2025, Plx. 160/2026**);

13. Proiectul de Lege pentru completarea Legii nr. 296/2004 privind Codul consumului (**Bp. 689/2025, Plx. 197/2026**);

14. Propunerea legislativă privind disciplina fiscală, transparența și siguranța serviciilor de parcare destinate pasagerilor curselor aeriene (**Bp. 486/2025, Plx. 562/2025**).

Totodată, vă transmitem atașat, în copie, punctele de vedere ale Guvernului referitoare la propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, în vederea informării debitorului asupra prescripției dreptului de a obține executarea silită (**Bp. 17/2026**), propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 53/2003 privind Codul Muncii (**Bp. 77/2026**) și la propunerea legislativă pentru modificarea art. 94 alin. (2) al Legii nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente (**Bp. 38/2026**).

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ*, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind disciplina fiscală, transparența și siguranța serviciilor de parcare destinate pasagerilor curselor aeriene*, inițiată de domnul deputat PSD Lucian-Nicolae Andrușcă (**Bp. 486/2025, Plx. 562/2025**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare instituirea obligativității pentru contribuabilii care oferă servicii de parcare contra cost pasagerilor curselor aeriene sau personalului navigant, de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale și terminale POS, ca modalitate de acceptare a plăților serviciilor prestate, instituind, astfel, cadrul legal privind disciplina fiscală, transparența și siguranța acestor servicii, cu scopul creării unui regim special pentru parcarile destinate acestora, care să asigure fiscalizarea corectă, protecția consumatorilor prin emiterea documentelor fiscale și păstrarea probelor electronice, precum și eliminarea avantajelor neconcurențiale ale operatorilor care funcționează în afara cadrului legal, reducând astfel evaziunea fiscală.

II. Observații

1. Referitor la obligativitatea utilizării aparatelor de marcat electronice fiscale și a sistemelor POS, evidențiem faptul că, în prezent, există cadrul legal care reglementează aceste domenii, respectiv *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza*

aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările și completările ulterioare și Ordonanța de urgență a Guvernului nr.193/2002 privind introducerea sistemelor moderne de plată, cu modificările și completările ulterioare.

Conform alin.(1) al art.1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.28/1999, „operatorii economici care încasează, integral sau parțial, cu numerar sau prin utilizarea cardurilor de credit/debit sau a substitutelor de numerar contravaloarea bunurilor livrate cu amănuntul, precum și a prestațiilor de servicii efectuate direct către populație sunt obligați să utilizeze aparate de marcat electronice fiscale”, cu excepțiile prevăzute de lege.

Totodată, potrivit alin. (2) al art.1 din actul normativ menționat anterior, „operatorii economici prevăzuți la alin. (1), denumiți în continuare utilizatori, cu excepția celor care utilizează aparate de marcat electronice fiscale care, potrivit prevederilor art.3 alin.(2¹), nu înglobează constructiv dispozitivul de imprimare, au obligația să emită bonuri fiscale cu aparate de marcat electronice fiscale și să le înmâneze clienților. La solicitarea clienților, utilizatorii vor elibera acestora și factură.

Prin excepție de la prevederile alin.(2), pentru încasările realizate prin utilizarea cardurilor de credit/debit, utilizatorii nu au obligația să imprime/să înmâneze bonuri fiscale cu aparate de marcat electronice fiscale clienților. La solicitarea clienților, utilizatorii pot imprima și înmâna acestora bonul fiscal. Lipsa bonului fiscal tipărit nu afectează drepturile consumatorilor prevăzute de Ordonanța Guvernului nr.21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, extrasul de cont bancar ținând locul bonului fiscal drept mijloc de probă al achiziției.”

În acest sens, rezultă că actualul cadru legal privind utilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale este suficient și nu necesită instituirea unui cadru normativ paralel, o astfel de abordare fiind nelegală.

De asemenea, potrivit alin.(3) al art.1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.193/2002 cu modificările și completările ulterioare, „persoanele juridice care desfășoară activități de comerț cu amănuntul și cu ridicata, așa cum acestea sunt definite de Ordonanța Guvernului nr.99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cele care desfășoară activități de prestări de servicii, care realizează în cursul unui an încasări în numerar cu o valoare mai mare de 50.000 lei, au obligația să accepte ca mijloc de plată cardurile de debit, de credit sau preplătite, prin intermediul unui terminal POS și/sau al altor soluții moderne de acceptare, inclusiv aplicații ce facilitează acceptarea plăților electronice. Prin activitatea de prestări de servicii, în sensul prezentului alineat, se înțelege operațiunea definită la art.271 alin.(1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.”

Având în vedere aspectele menționate anterior, se poate aprecia că, în ceea ce privește utilizarea terminalelor POS, cadrul legal în vigoare este suficient și nu necesită instituirea unui cadru normativ paralel.

Conform celor prezentate, rezultă că propunerea legislativă este redundantă, întrucât obligațiile propuse generează paralelisme în reglementare, contrar dispozițiilor alin.(1) al art.16 din *Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, potrivit căreia „În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.”

2. În ceea ce privește chestiunea efectuării plății electronice, menționăm faptul că, prevederile *Legii nr. 209/2019 privind serviciile de plată și pentru modificarea unor acte normative*, act normativ ce transpune în legislația națională dispoziții din *Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 și de abrogare a Directivei 2007/64/CE*, stabilesc, în cuprinsul art. 105:

„Art. 105 – (1) Intră sub incidența prevederilor art. 4 alin. (1) lit. k) instrumentele de plată care pot fi utilizate exclusiv pentru:

a) achiziționarea de bunuri și servicii comercializate cu amănuntul de emitentul instrumentului de plată;

b) achiziționarea de bunuri și servicii de la un lanț de comercianți cu amănuntul care fie operează sub aceeași marcă cu emitentul, fie au conducere centralizată, metode și practici de afaceri unitare cu emitentul;

c) achiziționarea unui singur tip de bunuri sau servicii ori a unui număr limitat de bunuri sau servicii care sunt dependente direct din punct de vedere funcțional;

(2) Instrumentele de plată precizate la alin. (1) includ cardurile emise de un comerciant, cardurile de combustibil, cardurile de membru, cardurile pentru transportul public, tichetele de parcare, tichetele de masă în măsura în care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. l).”

3. Subliniem că protejarea drepturilor și intereselor consumatorilor face obiectul unui pachet amplu de acte normative, plecând de la legislația generală, respectiv *Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind drepturile consumatorilor*, la prevederi din legislația specială, cum ar fi *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2014 privind drepturile consumatorilor în cadrul contractelor încheiate cu profesioniștii, precum și pentru modificarea și*

completarea unor acte normative, Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, acte normative a căror incidență este evaluată în funcție de particularitatea fiecărei situații de fapt analizată în mod individual.

4. Propunerea legislativă nu este corelată cu prevederile *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999* și nici cu *Legea nr.317/2024 pentru modificarea Ordonanței de urgență nr.28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, precum și pentru modificarea art.319 din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal.*

În acest sens, precizăm că utilizarea aparatelor automate care funcționează pe bază de jeton sau bancnote, în regim de autoservire (vedomate), este scutită de obligația emiterii bonului fiscal, în conformitate cu prevederile art.2 lit. d) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999*, potrivit căreia se exceptează de la prevederile art.1 alin.(1) încasările efectuate din „activitățile pentru care încasările se realizează pe bază de bonuri cu valoare fixă tipărite conform legii - bilete de acces la spectacole, muzee, expoziții, târguri și oboare, grădini zoologice și grădini botanice, biblioteci, locuri de parcare pentru autovehicule, bilete de participare la jocuri de noroc și altele similare”.

De asemenea, conform art.2 lit.o), din actul normativ menționat anterior, se exceptează de la prevederile art.1 alin. (1) încasările efectuate din „serviciile de parcare auto a căror contravaloare se încasează prin automate ce funcționează pe baza acceptatoarelor de bancnote sau monede”.

Nu este înlăturată în totalitate obligația de emiterie, înregistrare fiscală internă, a bonului fiscal, ci doar pe aceea de a îl imprima și înmâna clientului, cu excepția situației în care acesta îl solicită. În cazul în care bonul fiscal tipărit nu este solicitat, extrasul de cont bancar sau confirmarea tranzacției servește ca mijloc de probă a achiziției pentru client. Obligația de a emite și înmâna bonul fiscal pentru încasările în numerar rămâne în vigoare, conform alin.(2) al art.1 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.28/1999*.

Totodată, prin *Legea nr. 317/2024* au fost aduse modificări *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999*, în sensul introducerii unor dispoziții care stabilesc că, în cazul echipamentelor nesupravegheate de tipul automatelor comerciale ce funcționează exclusiv pe bază de plăți cu cardul, aparatul de marcat electronic fiscal nu este obligatoriu.

De asemenea, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.28/1999* stabilește ca și contravenție, la art.10 lit.c), fapta de neemitere a bonului fiscal și o sancționează potrivit dispozițiilor art.11 alin. (1) lit. e) cu amendă, aplicată

gradual, în funcție de un prag de semnificație, între 2.000 lei și 30.000 lei, precum și cu confiscarea sumei nejustificate.

5. Din perspectiva legislației în domeniul TVA, nu se justifică existența, în textul propunerii legislative, a tuturor referirilor la „*factură fiscală*”, precum și a prevederilor privind obligațiile persoanelor impozabile de a emite facturi și sancțiunile aplicabile în caz de neemitere.

Precizăm că toate aceste aspecte, precum și alte aspecte conexe referitoare la facturare sunt reglementate de *Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare* și de *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.120/2021*¹. Astfel, introducerea unor reglementări cu obiect similar, dar cu conținut diferit, într-un alt act normativ, ar încălca *principiul evitării paralelismului legislativ*, contrar dispozițiilor *Legii nr.24/2000*, ar contraveni actualului cadru legal în vigoare și ar genera confuzie atât pentru mediul de afaceri, cât și pentru organele fiscale.

Așadar, propunerea legislativă nu îndeplinește condițiile prevăzute de *Legea nr.24/2000*, potrivit căroră „*proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă*”.

Totodată, pentru fundamentarea unei noi reglementări era necesar să se aibă în vedere dezideratele sociale actuale și de perspectivă, precum și insuficiențele legislației în vigoare.

Menționăm că factura electronică (RO e-Factura) emisă în sistemul național implică un nivel înalt de complexitate tehnică (fișier XML, semnatura electronică a Ministerului Finanțelor, pachet ZIP etc.), aspect care nu este reflectat în textul inițiativei legislative și care poate crea dificultăți operatorilor. În ceea ce privește obligativitatea de a transmite factura către consumatorul final (B2C), menționăm că, în conformitate cu legislația în vigoare, operatorii economici emitenți de facturi electronice în relația B2C au doar obligația de raportare către sistemul RO e-Factura, fără a fi impusă condiția explicită de a o transmite, pe calea electronică a sistemului, către consumatorul final. Această necorelare poate genera confuzie și dificultăți de aplicare.

Totodată, potrivit legislației în vigoare, începând cu data de 1 ianuarie 2007, nu mai este utilizată sintagma „*factură fiscală*”, ci termenul „*factură*”.

6. Referitor la art. 1 din inițiativa legislativă, în ceea ce privește beneficiarii serviciilor de parcare, identificați ca fiind pasagerii curselor

¹ privind administrarea, funcționarea și implementarea sistemului național privind factura electronică RO e-Factura și factura electronică în România, precum și pentru completarea Ordonanței Guvernului nr.78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate a vehiculului și certificarea autenticității vehiculelor rutiere în vederea introducerii pe piață, punerii la dispoziție pe piață, înmatriculării sau înregistrării în România, precum și supravegherea pieței pentru acestea, cu modificările și completările ulterioare

aeriane, considerăm că era necesară clarificarea situației persoanelor care nu sunt pasageri ai curselor aeriene, dar utilizează parcările respective. De asemenea, deși în primul paragraf al art.1 din inițiativa legislativă se face referire exclusiv la „pasagerii curselor aeriene”, în următorul paragraf este introdusă și altă categorie de beneficiari, respectiv „personalul navigant al aeroporturilor internaționale”.

Menționăm că propunerea legislativă instituie un tratament discriminatoriu, prin aplicarea unui set de obligații fiscale și de control strict operatorilor economici care activează în proximitatea aeroporturilor internaționale, maximum 5 km, în timp ce operatorii care desfășoară aceeași activitate de servicii de parcare în afara acestui perimetru nu ar fi supuși acelorași prevederi, deși domeniul a fost calificat ca fiind unul cu risc fiscal.

7. Referitor la art.2 – Emiterea documentelor fiscale, din inițiativa legislativă, precizăm că, în cuprinsul *Ordonanței de urgență a Guvernului nr.28/1999*, există două excepții de la obligativitatea utilizării aparatelor de marcat electronice fiscale în activitatea de parcări auto, prevăzute la lit.d), respectiv lit.o) ale art.2 din actul normativ menționat anterior, excepții care nu au fost integrate sau prevăzute în cuprinsul propunerii legislative.

8. Instituirea obligației de a accepta „*cel puțin o modalitate de plată electronică*”, prevăzută la art.3 din propunerea legislativă, se suprapune reglementărilor existente, generând paralelisme legislative, în raport cu dispozițiile alin.(1²) al art.1 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.193/2002*, potrivit căreia „*Persoanele fizice sau juridice, prevăzute la art.4 alin.(1) din Legea nr.265/2002 privind registrul comerțului și pentru modificarea și completarea altor acte normative cu incidență asupra înregistrării în registrul comerțului, cu modificările și completările ulterioare, au obligația de a asigura implementarea și de a accepta cel puțin un instrument de plată fără numerar, așa cum acesta este definit de Legea nr.209/2019 privind serviciile de plată și pentru modificarea unor acte normative, la art.5 alin.(1) pct.31.*”

9. În ceea ce privește art.5 din propunerea legislativă, care menționează că bonul sau factura emisă are valoarea unui contract de depozit potrivit *Codului Civil*, precizăm că, potrivit art.2103 din *Legea nr.287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*, depozitul este contractul prin care depozitarul primește de la deponent un bun mobil, cu obligația de a-l păstra pentru o perioadă de timp și de a-l restitui în natură. Pentru a putea fi dovedit, astfel cum reglementează prevederile art. 2104 din *Legea nr.287/2009, republicată, cu modificările ulterioare*, contractul de depozit trebuie încheiat în scris.

Potrivit art.4 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.28/1999*, bonul fiscal este documentul emis de aparatul de marcat electronic fiscal care trebuie să cuprindă cel puțin: denumirea și codul de identificare fiscală ale operatorului economic emitent; adresa de la locul de instalare a aparatului de marcat electronic fiscal; logotipul și seria fiscală ale aparatului; numărul de ordine; data și ora emiterii; denumirea fiecărui bun livrat sau serviciu prestat; prețul sau tariful unitar; cantitatea; valoarea pe fiecare operațiune, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, cu indicarea cotei de taxă; valoarea totală a bonului, inclusiv taxa pe valoarea adăugată; valoarea totală a taxei pe valoarea adăugată pe cote de taxă, cu indicarea nivelului de cotă; valoarea totală a operațiunilor scutite de taxa pe valoarea adăugată, precum și valoarea altor taxe care nu se cuprind în baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, dacă este cazul; unitatea de măsură, codul de identificare fiscală al beneficiarului, la cererea acestuia, precum și numărul de identificare al bonului.

Factura este un document contabil și fiscal, care confirmă că s-a prestat un serviciu sau s-a vândut un bun, cu toate detaliile obligatorii prevăzute de prevederile art.319 din *Legea nr.227/2015, cu modificările și completările ulterioare*.

Având în vedere cele prezentate anterior și reglementarea propusă în inițiativa legislativă, considerăm că aceasta ar putea afecta fondul reglementării, generând interpretări neunitare privind contractul de depozit, reglementat de *Legea nr.287/2009*, în raport cu bonul fiscal sau factura, care sunt documente ce ar putea dovedi *ad probationem* existența unui contract de depozit.

10. În ceea ce privește art. 6, raportat la art. 9 din propunerea legislativă, menționăm că, în conformitate cu dispozițiile alin.(1) al art.15 din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatatari.

Potrivit dispozițiilor alin.(1) al art.36 din *Legea nr. 24/2000*, actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie.

De asemenea, potrivit dispozițiilor alin.(1) al art.38 din același act normativ, textul articolelor trebuie să aibă caracter dispozitiv și să prezinte norma instituită fără explicații sau justificări.

Prin urmare, având în vedere cele menționate anterior, considerăm că soluția propusă la art.6, în corelare cu art.9, din propunerea legislativă, referitoare la Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), are un

caracter incert și lipsit de precizie, lăsând loc unei interpretări echivoce și unei aplicări ambigue.

În acest sens, precizăm că atribuțiile și competențele ANAF sunt stabilite prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea unor act normative, cu modificările și completările ulterioare* și prin *Hotărârea Guvernului nr.520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare*. Potrivit acestor acte normative, ANAF, în exercitarea atribuțiilor proprii, încheie, ca urmare a controalelor efectuate, procese-verbale de control sau acte de control pentru stabilirea stării de fapt fiscale, pentru constatarea și sancționarea contravențiilor, precum și pentru constatarea împrejurărilor privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală, conform alin.(1) al art.15 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.74/2013, cu modificările și completările ulterioare*.

Totodată, menționăm că, la lit.A pct.18, lit.B pct.14, lit.D pct.14 și pct.18 ale art.7 din *Hotărârea Guvernului nr.520/2013, cu modificările și completările ulterioare*, sunt stabilite atribuțiile ANAF privind prevenirea, constatarea și sancționarea faptelor ce constituie contravenții, în conformitate cu domeniul propriu de competență.

În consecință, considerăm că soluția legislativă precizată anterior este neclară și ambiguă, nefiind identificată competența certă a ANAF și limitele acesteia în constatarea și sancționarea faptelor contravenționale prevăzute în propunerea legislativă, în acord cu cadrul legal care reglementează atribuțiile și competențele ANAF.

Totodată, pentru desfășurarea unei activități economice, orice contribuabil are obligația de a se înregistra la Oficiul Național al Registrului Comerțului (ONRC), ceea ce implică și înregistrarea fiscală la ANAF. Conform art.125 din *Legea nr. 265/2022 privind registrul comerțului și pentru modificarea unor acte normative cu incidență asupra înregistrării în registrul comerțului, cu modificările și completările ulterioare*, „solicitarea înregistrării fiscale se face prin depunerea cererii de înregistrare la biroul unic din cadrul oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal, iar atribuirea codului unic de înregistrare de către Ministerul Finanțelor - ANAF este condiționată de admiterea cererii de înregistrare în registrul comerțului.”

De asemenea, potrivit dispozițiilor art.126 din același act normativ:

„(1) În vederea atribuirii codului unic de înregistrare de către ANAF, oficiile registrului comerțului transmit, direct sau prin intermediul ONRC, pe cale electronică, ANAF datele referitoare la înregistrările efectuate în registrul comerțului și cele conținute în cererea de înregistrare fiscală, care constituie anexă la cererea de înregistrare.

(2) *Pe baza datelor transmise potrivit prevederilor alin.(1), ANAF atribuie codul unic de înregistrare.*

(3) *Structura codului unic de înregistrare se stabilește de ANAF.”*

Prin urmare, textul propus este redundant, existând cadru legal în acest sens.

În ceea ce privește propunerea de la art.6 din inițiativa legislativă, potrivit căreia „*ANAF include anual, în raportul său către Parlament, date privind aplicarea prezentei legi (numărul de controale, sancțiuni, venituri colectate)*” precizăm că, potrivit alin.(2) al art.11 din *Hotărârea Guvernului nr.520/2013*, președintele Agenției răspunde în fața ministrului finanțelor publice pentru întreaga sa activitate.

11. Referitor la art.7 - Perioada de conformare, din propunerea legislativă, menționăm că informațiile privind instalarea și conectarea aparatelor de marcat electronice fiscale sunt reglementate în mod specific în cuprinsul normelor metodologice de aplicare a *Ordonanței de urgență a Guvernului nr.28/1999*, aprobate prin *Hotărârea Guvernului nr.479/2003 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările ulterioare*. Instalarea și conectarea aparatelor de marcat electronice fiscale se realizează, la cererea operatorilor economici utilizatori de aparate de marcat, de către tehnicienii de service acreditați ai unităților de service din rețeaua distribuitorilor autorizați.

12. Cu privire la art.9 – *Sancțiuni*, din inițiativa legislativă, precizăm că sancțiunile propuse în inițiativa legislativă sunt reglementate, în prezent, prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.28/1999* și *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.193/2002*.

Totodată, prevederile art.9 conduc la suprapuneri ale competențelor privind constatarea și aplicarea contravențiilor atât de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, cât și de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, aspecte care nu pot fi primite, întrucât impun și sarcini suplimentare într-un domeniu de activitate care excede competențelor organelor de control ale ANAF.

De asemenea, legislația fiscală în vigoare, respectiv *Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare* și *Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*, precum și actele normative subsecvente, cuprind dispoziții referitoare la emiterea documentelor fiscale, efectuarea plăților și sancțiunile aplicabile pentru nerespectarea acestor prevederi.

13. Referitor la conținutul *Expunerii de motive*, precizăm că acesta nu a fost elaborat cu respectarea cerințelor prevăzute de *Legea nr. 24/2000*, și anume, potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1), instrumentul de prezentare și motivare trebuie să includă cerințele care reclamă intervenția normativă, cu referire la insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare, impactul socioeconomic, impactul asupra sistemului juridic, consultările derulate în vederea elaborării proiectului de act normativ, organizațiile și specialiștii consultați, precum și activitățile de informare publică.

Din analiza instrumentului de motivare și în considerarea art. 30 alin. (1) lit. d), coroborat cu art. 33 din *Legea nr. 24/2000*, apreciem că soluțiile legislative preconizate prin prezenta propunere legislativă, precum și datele prevăzute în *Expunerea de motive* trebuiau să fie întemeiate pe un studiu de impact. Prin intermediul acestuia, pot fi estimate costurile și beneficiile aduse în plan economic și social prin adoptarea prezentului proiect de act normativ, precum și evidențiate dificultățile care ar putea apărea în procesul de punere în practică a reglementărilor propuse.

14. În ceea ce privește conținutul normativ al propunerii legislative, observăm că aceasta este redactată într-un mod relativ succint, fiind alcătuită din doar zece articole. Această structură nu este conformă regulilor tehnicii legislative și contravine dispozițiilor art. 24 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000, republicată*, care prevede că ”soluțiile legislative preconizate prin proiectul de act normativ trebuie să acopere întreaga problematică a relațiilor sociale ce reprezintă obiectul de reglementare pentru a se evita lacunele legislative”.

Adițional, prezentul demers legislativ creează premisele încălcării art. 48 din *Legea nr. 24/2000*². În acest sens, era necesară reconsiderarea structurii extrinseci a articolelor care vizează mai multe ipoteze și prezentarea lor pe alenate.

15. În strânsă corelare cu mențiunile cuprinse în *Expunerea de motive*, este identificat cadrul legal circumscris obligației operatorilor economici de a

² „ART. 48 - Alineatul

(1) În cazul în care din dispoziția normativă primară a unui articol decurg, în mod organic, mai multe ipoteze juridice, acestea vor fi prezentate în alineate distincte, asigurându-se articolului o succesiune logică a ideilor și o coerență a reglementării.

(2) Alineatul, ca subdiviziune a articolului, este constituit, de regulă, dintr-o singură propoziție sau frază, prin care se reglementează o ipoteză juridică specifică ansamblului articolului; dacă dispoziția nu poate fi exprimată într-o singură propoziție sau frază, se pot adăuga noi propoziții sau fraze, separate prin punct și virgulă. Alineatul se evidențiază printr-o ușoară retragere de la alinierea textului pe verticală.

(3) Dacă în cuprinsul unui articol se utilizează un termen sau o expresie care are în contextul actului normativ un alt înțeles decât cel obișnuit, înțelesul specific al acesteia trebuie definit în cadrul unui alineat subsecvent. În cazul în care frecvența unor astfel de termeni și expresii este mare, actul normativ trebuie să cuprindă în structura sa un grupaj de definiții sau o anexă cu un index de termeni.

(4) În actele normative cu o anumită întindere, dacă un articol are două sau mai multe alineate, acestea se numerotează la începutul fiecăruia cu cifre arabe cuprinse în paranteză. Pentru claritatea, concizia și caracterul unitar al textului unui articol se recomandă ca acesta să nu fie format dintr-un număr prea mare de alineate”.

utiliza aparate de marcat electronice fiscale, respectiv, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999*, însă, potrivit mențiunilor din instrumentul de prezentare și motivare, prezentul demers legislativ pare că are la bază intenția de reglementare a unei derogări de la prevederile actului normativ antementioant, fără o justificare îndeajuns de cuprinzătoare.

Astfel, amintim că prevederile art. 319 alin.(6) din *Legea nr. 227/2015* dispun în sensul obligării persoanei impozabile să emită o factură către fiecare beneficiar pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii efectuate, excepțiile fiind reglementate la alin.(10)³ al aceluiași articol.

În lumina celor mai sus precizate, se impunea corelarea într-o manieră adecvată a conținutului prezentei propuneri legislative cu prevederile incidente în materie fiscală, în scopul evitării dublei reglementări, aspect interzis de art. 16 din *Legea nr. 24/2000*⁴.

16. Apreciem că, prin modalitatea de exprimare a intenției normative, se instituie reguli insuficient conturate, contrare dispozițiilor *Legii nr. 24/2000*, care nu sunt de natură să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă și care sunt susceptibile să încalce prevederile art. 1 alin. (5) din *Constituție*.

³ Prin excepție de la prevederile alin. (6) lit. a), persoana impozabilă este scutită de obligația emiterii facturii pentru următoarele operațiuni, cu excepția cazului în care beneficiarul solicită factura:

a) livrările de bunuri prin magazinele de comerț cu amănuntul și prestările de servicii către populație, pentru care este obligatorie emiterea de bonuri fiscale, precum și livrările de bunuri și prestările de servicii către populație efectuate prin echipamente nesupravegheate de tipul automatelor comerciale ce funcționează exclusiv pe bază de plăți cu cardul, conform *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999* privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) livrările de bunuri și prestările de servicii, altele decât cele menționate la lit. a), furnizate către beneficiari persoane neimpozabile, altele decât persoanele juridice neimpozabile, pentru care este obligatorie emiterea de documente legal aprobate, fără nominalizarea cumpărătorului, cum ar fi: transportul persoanelor pe baza biletelor de călătorie sau abonamentelor, accesul pe bază de bilet la: spectacole, muzee, cinematografe, evenimente sportive, târguri, expoziții;

c) livrările de bunuri și prestările de servicii, altele decât cele menționate la lit. a) și b), furnizate către beneficiari, persoane neimpozabile, altele decât persoanele juridice neimpozabile, care prin natura lor nu permit furnizorului/prestatorului identificarea beneficiarului, cum sunt: livrările de bunuri efectuate prin automatele comerciale, serviciile de parcare auto a căror contravaloare se încasează prin automate, servicii de reîncărcare electronică a cartelelor telefonice preplătite. Prin normele metodologice se vor stabili documentele pe care furnizorii/prestatorii trebuie să le întocmească în vederea determinării corecte a bazei de impozitare și a taxei colectate pentru astfel de operațiuni;

d) livrările de energie electrică efectuate de prosumatori, persoane fizice, altele decât cele organizate conform *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 44/2008*, aprobată cu modificări și completări prin *Legea nr. 182/2016*, către furnizorii de energie electrică cu care respectivii prosumatori au încheiate contracte de furnizare a energiei electrice, dacă centralele electrice de producere a energiei electrice din surse regenerabile pe care le dețin au puterea electrică instalată de cel mult 27 kW pe loc de consum”.

⁴ „ART. 16. Evitarea paralelismelor

(1) În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.

(2) În cazul existenței unor paralelisme acestea vor fi înlăturate fie prin abrogare, fie prin concentrarea materiei în reglementări unice.

(3) Se supun procesului de concentrare în reglementări unice și reglementările din aceeași materie dispersate în legislația în vigoare.

(4) Într-un act normativ emis pe baza și în executarea altui act normativ de nivel superior nu se utilizează reproducerea unor dispoziții din actul superior, fiind recomandabilă numai indicarea textelor de referință. În asemenea cazuri preluarea unor norme în actul inferior poate fi făcută numai pentru dezvoltarea ori detalierea soluțiilor din actul de bază.”

Totodată, menționăm că referitor la criteriile de claritate, precizie și previzibilitate pe care un text de lege trebuie să le îndeplinească, Curtea Constituțională a statuat, în jurisprudența sa, că autoritatea legiuitoare are obligația de a edicta norme care să respecte aceste trăsături.

În acest sens, potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din *Legea nr. 24/2000*, „*textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”.

Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea a constatat că, prin reglementarea acestora, *”legiutorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare.”* (Decizia Curții Constituționale a României nr.6/2024).

Având în vedere aspectele de principiu relevate, mai precizăm următoarele:

a. Referitor la art. 1, apreciem că intenția de aplicare a dispozițiilor prezentului demers legislativ parcărilor amplasate la *„maximum 5 kilometri față de limitele funcționale ale aeroporturilor internaționale din România”* este nejustificată, în practică putând exista situații în care parcărilor să se regăsească la o distanță mai mare față de perimetrul aeroporturilor.

Totodată, referirea la faptul că parcare *„își oferă serviciile în mod direct sau prin publicitate”*, astfel cum se precizează în paragraful 2, este una improprie, întrucât, doar un operator economic poate oferi servicii, întreg conținutul măsurii fiind lipsit de coerență și fluentă.

De asemenea, din modalitatea actuală de reglementare a ultimului paragraf din art. 1, nu rezultă în ce constă ajustarea perimetrului în funcție de specificul local, fiind astfel afectată claritatea și previzibilitatea normei. De asemenea, referirea la faptul că Guvernul *”poate ajusta perimetrul prevăzut la alin.(3)”* se găsește în contradicție cu mențiunile din primul paragraf al art. 1, care limitează spațiul dintre parcări și limitele aeroportului la 5 kilometri. În plus, semnalăm că modalitatea în care este prevăzut termenul în care Guvernul *„poate” ajusta perimetrul respectiv - nu mai devreme de 6 luni și nu mai târziu de 12 luni*” - nu este specifică limbajului și stilului normativ, fiind subliniată inclusiv lipsa caracterului imperativ al normei.

b. La art. 2 paragraful 2, sintagma *„canal digital”* nu beneficiază de o reglementare explicită. În plus, semnalăm că norma este lipsită de precizie, întrucât nu menționează cine trebuie să accepte mijlocul de comunicare respectiv. Observația este valabilă în mod corespunzător și pentru paragraful 3, întrucât nu se precizează expres despre ce confirmări este vorba. Totodată,

trimiterea la art. 9 din cuprinsul paragrafului 4, care trimite la rândul său la art. 2 este redundantă, fiind necesară eliminarea acesteia.

c. La art. 4, apreciem că norma este incompletă și că enumerarea informațiilor afișate trebuie să mai includă, fără o limitare exhaustivă, programul parcurii, regulamentul acesteia, precum și politica de protecție a datelor cu caracter personal.

Semnalăm faptul că aspectele referitoare la protecția datelor cu caracter personal fac obiectul *Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE*, act comunitar de aplicare directă.

d. La art. 6 paragraful 1, în ceea ce privește sintagma „avizul autorității publice locale”, semnalăm că aceasta este lipsită de claritate, întrucât norma nu precizează obiectul avizului respectiv sau temeiul juridic în baza căruia se prevede obligația solicitării acestuia.

Totodată, prevederile paragrafului 2 sunt lacunare și imprecise, nefiind clar stabilit și explicitat care sunt atribuțiile fiecăreia dintre instituțiile publice menționate și cum se realizează în mod concret exercitarea acestora.

Legat de textul paragrafului 4, semnalăm că, în calitate de instituție subordonată Ministerului Finanțelor, astfel cum reiese din cuprinsul art. 13 alin. (2)⁵ din *Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor*, ANAF nu prezintă rapoarte anuale Parlamentului.

e. La art. 7, semnalăm că precizarea referitoare la „termenul prevăzut la alin.(10)” încalcă *principiul neretroactivității normei juridice*, circumscris art. 15 alin. (2) din *Constituția României*, stabilind drepturi și obligații în sarcina beneficiarilor normei înainte de intrarea în vigoare a actului normativ, fiind, prin urmare, lipsită de efecte juridice. Prin urmare, termenul de conformare a operatorilor economici trebuie stabilit în raport de data intrării în vigoare a legii. Aceeași observație rămâne valabilă și pentru conținutul măsurilor prevăzute la art. 10 din prezenta propunere legislativă.

f. La art. 9, paragraful 2, semnalăm că norma este lipsită de claritate și previzibilitate întrucât nu rezultă natura juridică a sancțiunii constând în suspendarea activității până la remediere. Precizăm, de asemenea, că aceasta nu ar putea să constituie o sancțiune contravențională principală, ci una complementară, care ar urma să se aplice pe lângă sancțiunea amenzii. Distinct, precizăm că, potrivit art. 15 alin. (1) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*, constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către

⁵ „(2) În subordinea Ministerului Finanțelor Publice se organizează și funcționează Agenția Națională de Administrare Fiscală, organ de specialitate al administrației publice centrale, instituție publică cu personalitate juridică, finanțată de la bugetul de stat și din venituri proprii, în condițiile legii.”

persoanele anume prevăzute în actul normativ, numite în mod generic ”agenți constatatori”. Prin urmare, era necesară stabilirea categoriei de persoane împuternicite să constate contravențiile și să aplice sancțiunile.

Deosebit de importantă este și precizarea că, în acord cu dispozițiile art. 4 alin. (1) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*, s-ar fi impus indicarea expresă a unui termen de intrare în vigoare a dispozițiilor propuse, în funcție de care destinatarii normei să aibă posibilitatea luării la cunoștință de schimbarea conținutului acestora, în vederea adaptării conduitei în mod corespunzător.

Totodată, atașăm prezentului punct de vedere opinia Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal transmisă cu adresa 4226/12.02.2026.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.

Cu stimă,

Ilie - Gavril BOLOJAN

Domnului deputat Sorin – Mihai GRINDEANU

Președintele Camerei Deputaților

ANSPDCP.REGISTRUL GENERAL.0004226.12-02-2026

ROMÂNIA
AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE SUPRAVEGHERE
A PRELUCRĂRII DATELOR CU CARACTER PERSONAL

ANS
PDCP

Bld Gen. Gheorghe Magheru Nr. 28-30, Sector 1, Cod poștal 010336, București; Tel. +40.31.805.9211; Fax: +40.31.805.9602 www.dataprotection.ro; e-mail: anspdcp@dataprotection.ro

CADEPVA

12-02-2026

Stimate Domnule Secretar de Stat,

Adresa Departamentului pentru Relația cu Parlamentul referitoare la **privind disciplina fiscală, transparența și siguranța serviciilor de parcare destinate pasagerilor curselor aeriene** (Bp. 486/2025, L. 513/2025) a fost înregistrată la Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal sub nr. 2960 din 10.02.2026.

Față de conținutul propunerii de act normativ supus analizei raportat la dispozițiile Regulamentului (UE) 2016/679 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), formulăm următoarele **observații**:

În ceea ce privește **Expunerea de motive** a proiectului sus-menționat subliniem nu numai faptul că aceasta nu respectă structura unui instrument de prezentare, așa cum este prevăzută la art. 30 și 31 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dar nu conține, în mod sistematizat și clar, motivul emiterii actului normativ ori implicațiile pe care noua reglementare le are asupra reglementărilor în vigoare, măsurile de implementare ori modificările instituționale și funcționale la nivelul entităților ce ar fi implicate în aplicarea noii reglementări.

De asemenea, subliniem că **Expunerea de motive** nu conține nicio justificare a clară și concretă a necesității modificării și completării actului normativ la care se referă, se întemeiază pe referiri vagi, generale, nefundamentate și necorelate cu alte acte normative care conțin dispoziții speciale referitoare la protecția categoriilor de persoane menționate în proiect (pasageri ai curselor aeriene), iar argumentele prezentate de inițiator în cadrul instrumentului de motivare și prezentare sunt inconsistente în raport de schimbările preconizate la nivel legislativ.

Referitor la conținutul propunerii de act normativ, subliniem că **activitățile desfășurate în legătură cu prestarea de servicii de parcare destinate pasagerilor curselor aeriene presupun efectuarea de operațiuni de prelucrare de date personale care trebuie să respecte principiile de prelucrare prevăzute în Regulamentul (UE) 679/2016.**

În acest context, Autoritatea națională de supraveghere subliniază necesitatea asigurării unei aplicări adecvate, în special, a dispozițiilor **art. 5, art. 6, coroborate cu art. 24 și art. 32 din GDPR**, în domeniul reglementat prin proiectul transmis.

Mai mult, este necesară adăugarea **garanțiilor prevăzute de GDPR** în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, precum și particularizarea acestora la situațiile specifice din proiect, raportat și la prelucrările implicate (prin utilizarea de sisteme de supraveghere video de către prestatorii de servicii de parcare).

Sub acest aspect, raportat la dispozițiile **art. 5** din propunere, subliniem că este necesar să fie incluse în actul normativ prevederi referitoare la măsurile tehnice și organizatorice adecvate și eficiente, aplicabile de către "operatorii economici care oferă servicii de parcare contra cost destinate

pasagerilor curselor aeriene, indiferent de forma de organizare sau de modalitatea de încasare" (așa cum sunt prevăzuți la art. 1 din propunere), în contextul obligării acestora la păstrarea de "înregistrări video și evidențe electronice ale staționării vehiculelor pentru minimum 30 de zile, în vederea verificărilor fiscale și a soluționării eventualelor reclamații sau litigii"

De asemenea, având în vedere prevederile anterior menționate, considerăm că trebuie modificat **art. 8** din propunere, astfel încât să conțină o prevedere potrivit căreia prelucrările de date efectuate în legătură cu prestarea de servicii de parcare către pasagerii curselor aeriene se va realiza cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), a Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare, precum și a legislației naționale privind domeniul protecției datelor cu caracter personal.

Cu privire la cea de-a doua solicitare, referitoare la aspecte legate de implicații financiare impuse de aplicarea propunerii legislative, aceasta nu se circumscrie atribuțiilor Autorității Naționale de Supraveghere.

Având în vedere aspectele de mai sus, Autoritatea națională de supraveghere nu susține propunerea de lege supusă analizei instituției noastre.

Cu deosebită considerație,

Ancuța Gianina OPRE,

PREȘEDINTE

**Domnului Nini SĂPUNARU, Secretar de stat
Departamentul Pentru Relația cu Parlamentul
SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI**

drparlament@gov.ro